

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. K.**, zast. Mgr. Zděnkou Havlíkovou, advokátkou se sídlem Guldenerova 2339/28, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-66/ZA-ZA05-K08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 7. 2015, č. j. 60 Az 5/2015 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 22. 1. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil strachem z výhrůžek tří mužů, kteří s ním spolupracovali na stavbě v Rusku. Zadavatel jim nezaplatil a tito muži požadují peníze po žalobci, který jim práci sehnal. Vyhrožovali mu, že zapálí jeho dům, má proto strach o svůj život a rodinu. V následném pohovoru upřesnil, že se neobrátil na ukrajinskou policii, protože by nic neudělala.

[2] Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); v rozhodnutí se vyjádřil ke všem formám mezinárodní ochrany.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který však ze stejných důvodů jako žalovaný námitkám žalobce nepřisvědčil. Dle krajského soudu žalobce netvrdil azylové důvody podle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu, ale pouze to, že jej pronásledovaly soukromé osoby, přitom však nevyčerpal prostředky ochrany, které existují v zemi původu. Nezjistil důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo žalobci možné udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu; takovým důvodem nemůže být snaha žalobce o pobyt s blízkými na území České republiky. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona, neboť žalobce může rodinný život realizovat na Ukrajině, při návratu do země původu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy, a to ani z důvodu tamějšího konfliktu.

[4] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval závěr o tom, že u něj nejsou splněny podmínky k udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany podle § 14, respektive § 14a zákona o azylu. Vyjádřil obavy, že bude muset narukovat a zúčastnit se ozbrojeného konfliktu, a uvedl, že žalovaný nepostupuje jednotně, neboť žadatelům z afrických zemí je azyl z těchto důvodů udělován. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby stěžovateli sám azyl udělil.

[6] Žalovaný odkázal na průběh správního řízení a své rozhodnutí, ztotožnil se s napadeným rozsudkem. Zdůraznil, že každá žádost je posuzována individuálně, plnění zákonem stanovené branné povinnosti je základní státoobčanskou povinností a situace na Ukrajině nedosahuje intenzity totálního konfliktu, k čemuž odkázal na související judikaturu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro její nedůvodnost.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou [§ 105 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[8] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje typický neurčitý právní pojem, jehož vymezením se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[10] Stěžovatel se dovolával toho, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť se obává, že bude muset narukovat a účastnit se ozbrojeného konfliktu. Nejvyšší správní soud námitce nepřisvědčil.

[11] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělit, či nikoli; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srovnej např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, rozsudek ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 – 55, a mnohá další).

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal řádně a v přiměřeném rozsahu, a shodně jako uvedený soud konstatuje, že žalovaný se problematikou udělení humanitárního azylu zabýval a své závěry dostatečně zdůvodnil.

[13] Argumentace stěžovatele v kasační stížnosti se omezuje na výtku, že otázka udělení humanitárního azylu pro obavy z narukování je žalovaným posuzována rozdílně a „pro příjem běženců z afrických zemí jde o otázku směrodatnou“. Toto tvrzení však stěžovatel ničím nedoložil, není zřejmé, z čeho je dovodil, a Nejvyššímu správnímu soudu není ani z jeho úřední

pokračování

činnosti známa žádná okolnost, která by svědčila o jeho opodstatněnosti. Postup žalovaného tedy ani s ohledem na toto tvrzení nenese znaky libovůle.

[14] Problematikou služby v armádě se ostatně Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. již v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, či v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní.

[15] Stěžovatel dále naznačil, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, neboť mu v souvislosti s válečnou situací na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud ani této námitce nepřisvědčil.

[16] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „*prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.*“

[17] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, kde konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze také na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31.

[18] Místem pobytu stěžovatele na území Ukrajiny byla obec Jaseniv Pilny v Ivanofrankivské oblasti, která se nachází v západní části země. Západní část Ukrajiny nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena, a nelze tudíž dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaných ustanovení zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy ani žádné jiné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany došlo k porušení zásady *non-refoulement*.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[20] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu